

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 189.

Trettende Sessjon.

48de Møde.

Mandagen den 2den December Kl. 1.

(Fortsat.)

Fallesen (fortsat): Det vilde der for ganske vist være urigtigt, om ærede Medlemmer vilde sige, at i een Klasse skal der tegnes med Sortkridt, i den anden med Bløant, eller omvendt, det vilde være meget ufornuftigt; men jeg antager, at vi have fuldstændig Sagkundskab til at kunne sige, at naar overalt i Verden en Malerskole forestaaes af en enkelt Maler, naar vi see en Musikskole forestaaes af een Musiker, og en lærd Skole af een Rector o. s. frd., saa maa ogsaa en Malerskole her i Landet kunne besthyres af en enkelt Mand, af en enkelt kongelig ansat Tilsynshavende. Vi vilde saa meget mere kunne sige det, naar vi ved de Pengemidler, vi have stillet til Naadighed, kunne sørge for, at andre Lærere, hvis det behøves, kunde sættes ham ved Side; der er ikke det Allermindste til Hinder for, at vi tage en saadan Bestemmelse.

Det ærede Medlems Hovedargumentation i denne Sag er egentlig, at vi, som han sagde, slaae Pensionsretten fast for disse Mænd; men i saa Henseende er han jo fuldstændig paa gale Veie. Som han selv har anført, har der tidligere, ifjor, foreligget en Lov om en Kunstners Pension, i hvis Motiver der med rene Ord stod, at denne Kunstner ifølge Loven af 5te Januar 1851 tilkom saa og saa Meget, men at Regjeringen foreslog at forhøje den med saa og saa Meget, og der var da ikke et Menneske, der tænkte paa, at denne Pension

skulde udredes af Academiets Hovedkasse, hvori der, vel at mærke, slet Intet er at give Pension af, men Alle vare enige i, at det skulde skee af Statskassen; det gik aldeles glat igjennem, men nu kommer iaar det ærede Medlem og siger: Vi vilde ved denne Lov slaae en ny Pensionsret fast. Jeg troer, at det ogsaa i sin Almindelighed er uheldigt, saaledes at fortolke Love forskjelligt i de forskjellige Sessjoner; jeg troer i det Hele taget, at det var bedst, at vi overlod Lovenes Fortolkning til rette Bedkommende, og at den, der vil stræbe efter at fremkalde Ugtelse og Uerbødighed for Loven hos Befolkningen, ikke allfor ofte skulde fortolke Loven den ene Dag paa den Maade og den anden Dag paa en anden — det er ikke Veien. Men hvorom Alt er, saa staaer der i Loven af 5te Januar 1851, at de Embedsmænd, der ere ansatte ved Stiftelser, hvis Indtægter og Udgifter opføres paa Finantsloven, ere pensionsberettigede af Statskassen, og her har jeg en Finantslov for mig, hvori Kunstacademiets Indtægter og Udgifter ere opførte i deres fulde Detail, her staaer, hvad der maa anvendes som Præmier, hvad som Lønninger, hvad som Skatter osv., saa at der ikke kan være den allermindste Tvivl om, at disse Mænd ere pensionsberettigede. Jeg skal for at behjælp den ærede Rigsdagsmands (Tschernings) Forhold til denne Sag tillade mig at anføre en Uttring af den ærede Minister i Udvalget. Jeg er overbevist om, at han vil tilgive mig det, fordi det staaer i fuld Samklang med, hvad han har sagt her i Salen. Dengang det ogsaa blev fremsat i Udvalget, at disse Mænd ikke vare pensionsberettigede, saa erklærede den ærede